

HỒI THỨ MƯƠI LĂM
ĐỒNG TỬ CHÂN NHÂN

Đù có khinh công cao siêu đến đâu đi nữa mà có cấp thêm một người trong nách thì cũng phải chậm chân hơn người không phải mang gì, nhất là người đó lại là Tiểu Phi Thố, hiện tại khinh công có thể liệt vào hàng vô địch. Khoảng cách được rút ngắn dần dần còn chừng mười trượng nữa thì nhân vật kia đã phát hiện có người đuổi theo, hấn cả kinh lâm bầm:

- Tiểu tử này khinh công cao siêu thật!

Hấn tăng thêm cước lực và chạy vòng vèo không có phương hướng nhất định để hy vọng bỏ rơi được Tiểu Phi Thố. Việc này hoàn toàn vô ích, vì Tiểu Phi Thố đã không những không bị bỏ rơi mà càng lúc càng tới gần đối phương hơn nữa. Chàng sốt ruột quá bèn lớn tiếng hô to:

- Chúng ta dừng lại thương lượng đã nào.

Tiểu Phi Thố mở miệng ra hô, chân khí sút giảm một chút khoảng cách liền xa hơn hai trượng nữa, chàng hết sức tức giận nghĩ thầm: “Được rồi người muốn thi đua khinh công với ta thì từ đây trở đi ta chẳng thêm nói năng gì cả, thử xem ai kiệt sức trước nào□. Cứ như vậy hai người im lặng chạy mãi có đến năm sáu chục dặm và trời đã bắt đầu vào buổi chiều rồi. Tiểu Phi Thố mới rút ngắn khoảng cách được còn hai ba trượng, chàng mừng rỡ cho rằng chỉ cần mấy khắc nữa sẽ bắt kịp đối phương liền.

Bất ngờ nhân vật áo vàng này rẽ nhanh thật mau đã khuất dạng vào một đường rẽ rất hẹp khiến cho Tiểu Phi Thố phải chậm chân lại đề phòng hấn có gián kế gì đây. Chàng cẩn thận, đưa song chưởng án ngữ trước ngực rồi cũng noi theo đường rẽ đó chạy vô luôn hoàn toàn không bị phục kích hay sự cố gì cả. Tiểu Phi Thố chẳng khỏi ngạc nhiên một chút nhưng chàng lập tức hiểu ra liền. Nhân vật áo vàng mà Bạch Phát hoả thần gọi là Đồng Tử chân nhân cố ý lợi dụng sự chần chừ của chàng, mau như chớp buông tay một cái, sợi dây vàng lập tức vút lên vách đá thẳng băng như kẻ chỉ vậy.

Sợi dây vàng này linh động chẳng khác sinh vật, nó cuốn lấy một cành cây nhỏ mọc chìa ra làm điểm tựa cho Đồng Tử chân nhân đu người lên. “Vèo” một cái thân hình Đồng Tử chân nhân và Phương Tiểu Nga đã biến mất hết sức kỳ dị khiến cho Tiểu Phi Thố ngẩn ngơ mấy giây. Chàng vội tung thân lên trên cao, miệng la lớn:

- Đồng Tử chân nhân, người trốn sao thoát!

Tiểu Phi Thố hết đà rơi trở xuống vẫn không sao thấy được hình bóng hai người đầu cả, hình như họ biến mất đột ngột vậy. Tiểu Phi Thố còn đang bối rối thì đột nhiên giọng cười và âm thanh của Đồng Tử chân nhân từ trên cao đưa xuống:

- Hi hi, tiểu tử có giỏi thì tìm đi nào.

Tiểu Phi Thố rất tức giận chàng lẩm bẩm: “Được rồi người thách thức ta phải không, rồi hú lên một tiếng như rống ngậm hổ hú, bao nhiêu chân khí “Thông huyền như lai thần công” dồn tất cả vào hạ bàn, thân hình liền bắn thẳng lên chẳng khác gì pháo thăng thiên, có khi còn bay cao hơn nữa là đằng khác. Gần hết đà bay lên Tiểu Phi Thố nhanh mắt đã phát hiện ra một lỗ hang nhỏ chắc chắn Đồng Tử chân nhân đã chui tọt vào đấy chứ không sai. Tiểu Phi Thố liền lộn người một cái toan hạ thân xuống mồm đá chìa ra trước hang thì Đồng Tử chân nhân cười vang:

- Giỏi thật, đỡ chưởng đây.

Từ trong hang một luồng chân khí mạnh mẽ như di sơn bài đảo ào ạt tống thẳng vào người Tiểu Phi Thố chàng không còn phương pháp nào đành phải dùng song chưởng đỡ luôn. “Bùng” âm thanh rất lớn nhưng hoàn toàn không có dư lực hay cát bay đá chạy gì cả. Bởi vì bao nhiêu chưởng phong đều bị hoá giải hết. Tiểu Phi Thố vẫn bình thường nhưng không sao còn hạ thân được nữa, thân hình lập tức rút trở lại vị trí ban đầu như cũ. Chàng tức giận ngửa cổ lên chửi rủa liên:

- Tưởng sao Đồng Tử chân nhân còn hèn hạ hơn bọn lục lâm cường đạo, chuyên môn đánh lén người mà thôi. Ngờ đâu Đồng Tử chân nhân chẳng tức giận gì, ông ta còn cười khà khà trả lời rất ung dung:

- Đánh lén thì đã sao, tiểu tử, người muốn ra tay nghĩa hiệp thì tìm cách đối phó thử xem, chẳng lẽ gặp tay đánh lén rồi đành chịu bỏ cuộc sao?

Tiểu Phi Thố từ tức giận chuyển qua kinh ngạc, chàng cảm thấy giọng điệu Đồng Tử chân nhân hoạt kê nhiều hơn là ác độc. Vì vậy nhân cơ hội giao hẹn trước:

- Được rồi, người nói như vậy thì tất nhiên ta phải tìm đủ mọi cách để cứu người nhưng tuyệt đối không được xâm phạm làm ô uế danh dự của Phương cô nương đấy nhé.

Chẳng ngờ lời nói của Tiểu Phi Thố vừa dứt thì Đồng Tử chân nhân lò cái đầu trọc ra, hai mắt trợn trừng có vẻ rất tức giận ông ta từ trên quát lớn xuống, âm thanh dội vào vách đá ầm ầm như thác đổ chứng tỏ nội lực thâm hậu chẳng kém gì Tiểu Phi Thố:

- Thằng nhãi con nói bậy bạ cái gì vậy?

Tiểu Phi Thố giật bắn người lên, chàng ấp úng:

- Bạch Phát Hoả Thần. .. dặn dò... tại hạ...coi chừng dâm... à à coi chừng Phương cô nương.

Đồng Tử chân nhân tức quá, ông ta vọt người ra thật nhanh rồi hai tay xoè quạt mạnh một cái đã hạ thân nhẹ nhàng trước mặt Tiểu Phi Thố rồi miệng quát ngay lập tức:

- Ấp úng cái gì? Bạch Phát Hoả Thần làm sao? dặn dò người làm sao thì nói quách ra cho rồi.

Thì ra Đồng Tử chân nhân cũng nóng nảy chẳng kém bất cứ phàm phu tục tử nào, ông ta cao lớn tương đương với Tiểu Phi Thố nhưng thân hình đầy đặn hơn nên thoát coi có vẻ hơi dữ dằn, cộng thêm cái đầu trọc lóc và hai mắt ốc nhồi lồi hẳn ra ngoài vì tức giận lại càng khiến khó coi hơn.

Tiểu Phi Thố thoáng ý nghĩ “diện mạo này đi đôi với giọng nói vui vẻ, khoáng đạt vừa qua có vẻ không được hợp nhau cho lắm!”. Mãi lo suy nghĩ chàng chưa kịp trả lời thì Đồng Tử chân nhân đã bực bội dậm chân bình bịch rồi nói tiếp liền:

- Sao ? Bạch Phát Hoả Thần dặn dò người hay nói cái gì về ta? Có phải lão tặc ấy nói ta là Đệ nhất dâm tặc chuyên bắt phụ nữ, gái tơ về hãm hiếp chứ gì?...

Đồng Tử chân nhân nói thẳng đuột việc này khiến Tiểu Phi Thố lại dâm ra ngần ngại, chàng ấp úng vài chữ rồi gật đầu nhẹ nhẹ, bụng tự nghĩ “Tên này mang tiếng là chân nhân mà khả ố thực, đã làm chuyện dâm ô xấu xa mà còn dám mở miệng nói bô bô nữa chứ”. Đột nhiên Đồng Tử chân nhân đưa tay ra toan đánh Tiểu phi Thố khiến cho chàng kinh hãi bước lui một bước, đồng thời đưa tay lên đối phó. Ngờ đâu ông ta đưa tay được nửa chừng bỗng dừng lại, cứ giữ nguyên hiện trạng như vậy diện mạo lúc xanh, lúc đỏ chuyển biến liên tục. Tiểu Phi Thố không dám sơ hở, chàng để song chưởng án ngữ trước ngực, vận thần công lên đầy đủ đầu vào đó rồi mới quan sát ông ta. Cả hai biến thành tượng đá có đến nửa khắc, bỗng nhiên Đồng Tử chân nhân phát lên cười xằng sặc, nước mắt nước mũi ứa ra tèm lem mà chẳng thêm để ý gì đến. Tiểu Phi Thố la thầm trong bụng “Trời ơi, chắc ta gặp phải người điên mất rồi!” Mặc cho Tiểu Phi Thố nhìn mình chăm chặp, Đồng Tử chân nhân hạ tay xuống ôm bụng cười hoài, cơn cười kéo dài đến nỗi ông ta mệt quá nằm lăn ra đất khiến cho bụi đất dính đầy quần áo mà vẫn chưa sao ngừng lại được. Thêm một chốc nữa Đồng Tử chân nhân mới thôi cười, ông ta “hức, hức” mấy cái rồi đứng dậy, hai tay phủ quần áo và miệng thì thều thào hỏi:

- Tiểu tử thật sự biết tính tình Bạch Phát Hoả Thần ra sao?

Tiểu Phi Thố nhăn nhó, chẳng biết chuyện này dẫn đi tới đâu, chàng bèn nói luôn một hơi:

- Tại hạ thật sự chẳng biết gì về Bạch Phát Hoả Thần, mới chỉ gặp gỡ lần này nữa là ba, dù có tốt xấu thế nào chung qui cũng sẽ trừ diệt lão ta mà thôi. Riêng về tiền bối có ý định gì với Phương cô nương này thì cứ nói thẳng ra tại hạ quyết đáp ứng đầy đủ nếu việc đó không vi phạm nghĩa khí giang hồ. Hoặc giả tiền bối muốn giao đấu với tại hạ cũng được nhưng nhất định đừng có đụng chạm gì đến Phương cô nương thì tại hạ xin bồi tiếp năm ngày năm đêm ngay.

Đồng Tử chân nhân trở lại diện mạo trầm tĩnh, ông ta liếc Tiểu Phi Thố một cái thật nhanh rồi lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử quan hệ thế nào với Phương cô nương?

Tiểu Phi Thố bèn kể sơ lược lại việc Phương Tiểu Nga và Phùng quân gia giúp mình ở Chung Nam Sơn ra sao, chàng thở dài nói tiếp:

- Thật ra Phương cô nương cũng chỉ vô tình can thiệp mà thôi nhưng dù sao có chút tình nghĩa, tại hạ không thể làm ngơ được!

Đồng Tử chân nhân gật đầu, trợn đôi mắt ốc nhồi lên hỏi tiếp:

- Người nhận xét ta là hạng người như thế nào?

Tiểu Phi Thố ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một hồi mới trả lời được:

- Tại hạ không thể hồ đồ nói bừa bãi được nhưng trong thâm tâm vẫn chưa tin lời của Bạch Phát Hoả Thần chút nào.

Đồng Tử chân nhân cười tủm tỉm nói rất ngắn gọn:

- Thế là được rồi.

Ông ta lộn người một cái thân hình vẽ thành nửa vòng tròn bay vụt lên phía cửa hang. Thân pháp rất đẹp nhưng về hiệu lực còn thua xa cái nhảy vừa rồi của Tiểu Phi Thố, ông ta chỉ lên được nửa đoạn đường mà thôi. Còn đang lơ lửng trên không, vút một cái đoạn dây vàng lại xuất hiện, ngòng ngoèo cuốn vào mồm đá nhờ đó Đồng Tử chân nhân mới có đà lên tiếp nửa đoạn đường còn lại, Tiểu Phi Thố không phải chờ đợi lâu, loáng mắt Đồng Tử chân nhân nhảy xuống và bên vách có cặp theo Phương Tiểu Nga. Ông ta thò tay điểm mấy cái giải khai toàn bộ huyết đạo cho nàng rồi ung dung đứng chờ, Phương Tiểu Nga thở hắt ra, từ ừ mở mắt, nàng phải nhấp nháy mấy cái nhận rõ cảnh được cảnh vật trước mắt, Đột nhiên Phương Tiểu Nga nhảy tới ngã chúi vào lòng Tiểu Phi Thố bắt đầu khóc sục sịt, âm thanh vừa mừng rỡ vừa ghen ngào. Tiểu Phi Thố ngây ngất như người trong mộng vì sự đụng chạm da thịt êm ái vô cùng, phải mất một lúc lâu chàng mới giật mình khê đẩy Phương Tiểu Nga ra và lên tiếng an ủi:

- Mọi chuyện đã qua rồi, Phương cô nương chờ tại hạ một chút rồi sẽ cùng nhau về Trường An. Có lẽ Phương minh chủ đang sốt ruột vì cô nương lắm đó.

Phương Tiểu Nga qua cơn bi lụy, nàng cũng giật mình một cái rồi đỏ bừng mặt lên, tính ngang ngạnh từ trước tới giờ đột nhiên trở lại, nàng lập tức quát lên:

- Người...người...làm cái gì vậy?

Câu nói cực kỳ vô lý khiến cho Đồng Tử chân nhân phát cười lên xằng sặc trong khi Tiểu Phi Thố nhăn nhó nhíu mày, chẳng sao hiểu nổi tính nết của nữ nhân, nhất là nữ nhân vừa xinh đẹp vừa kiêu ngạo như Phương Tiểu Nga. Thấy Đồng Tử chân nhân cười hoài, nàng rất tức giận lườm ông ta một cái rồi giậm chân la lớn:

- Các người hà hiếp ta hoài.

Vừa la lối Phương Tiểu Nga vừa xoay người bỏ chạy luôn, càng khiến cho Đồng Tử chân nhân cười to hơn nữa. Tiểu Phi Thố đã toan ra tay ngăn cản Phương Tiểu Nga thì Đồng Tử chân nhân cười nói lớn với chàng:

- Tiểu tử đừng có giả vờ chạy theo rồi quyt nợ của ta đấy nhé.

Tiểu Phi Thố thở dài, đành phải đứng yên dõi mắt nhìn theo hình bóng Phương Tiểu Nga chạy khuất sau chỗ rẽ, lúc sau hoàn toàn mất dạng rồi chàng mới quay mình nói với Đồng Tử chân nhân:

- Tiền bối giữ lời phóng thích Phương cô nương vậy bây giờ tại hạ cũng giữ lời hứa sẽ đáp ứng ra sao đây?

Đồng Tử chân nhân đột nhiên ôn hoà nét mặt, ông ta trầm giọng nói tư lự như đang tâm sự:

- Thoạt tiên ý định của ta bắt giữ Phương cô nương là để dẫn dụ Phương Ngọc Diễm giao đấu nhưng về sau ta nhận xét có khi võ công của người còn cao siêu hơn hẳn gấp mấy lần. Được cùng nhau chứng nghiệm võ công thì thích thú vô cùng cho nên ta mới đổi ý kiến muốn dùng Phương cô nương làm mục đích tranh đoạt. Ngờ đâu càng lúc ta càng nhận rõ người quả là rỗng, phượng trong võ lâm, võ công đã cao mà tính tình trượng nghĩa, chân thật hơn người cho nên bây giờ lại đổi ý kiến lần nữa.

Đồng Tử chân nhân trợn mắt nhìn Tiểu Phi Thố rồi cười tủm tỉm nói tiếp:

- Ta không muốn mang tiếng oan ức là đâm tặc hái hoa đại đạo như lời nói gian xảo của Bạch Phát hoả thần cho nên phóng thích Phương cô nương trước, bây giờ người có hứng thú thì cùng ta giao đấu vài trăm hiệp chơi, còn bận rộn thì thôi ta cũng không ép uổng làm chi nữa.

Tiểu Phi Thố ngăn người ra rồi nghẹo đầu hỏi:

- Thì ra tiền bối chỉ hoàn toàn nhằm mục đích tìm cách giao đấu với người này người nọ thôi sao?

Đồng Tử chân nhân cười lớn, gật đầu mấy cái:

- Người là hậu bối sanh sau để muợn nên không biết tới ta đây thôi, từ lúc học võ công xong ta đã cực kỳ thích thú được giao thủ học hỏi với người khác. Sau này ta đã mấy lần cùng Bạch Phát Hoả Thần giao đấu, thật tức vô cùng không sao thắng nổi Ngân hoả thần chưởng của lão ta được.

Tiểu Phi Thố xen lời vào hỏi:

- Giao thủ ngang tay với Bạch Phát hoả thần tất nhiên cũng đã là cao cường lắm rồi, tiền bối còn chưa thật hài lòng nữa sao?

Đồng Tử chân nhân có vẻ rất tức giận, to tiếng nói:

- Hài lòng thế nào được? Ta mới sáng chế ra một chưởng pháp cực kỳ ảo diệu khác chế “Ngân hoả thần chưởng” của hắn, không mang ra thi thố thì ầm ứ chịu sao nổi?

Tiểu Phi Thố “ạ” một cái, chàng tự nghĩ: “Thì ra Đồng Tử chân nhân cũng thuộc loại người như Vô Nhai Khách, lấy võ học làm niềm vui say mê chẳng khác người tầm thường say mê tửu sắc vậy”. Bởi vậy Tiểu Phi Thố an tâm cười tủm tỉm, nịnh khéo ông ta luôn:

- Chưởng pháp do tay tiền bối sáng chế đương nhiên là phải hơn “Ngân hoả thần công” của Bạch Phát Hoả Thần nhiều, chẳng hay tiền bối đặt tên cho nó là gì vậy?

Đồng Tử chân nhân khoái trá như người gái đứng chỗ ngựa, ông ta cười hề hề một hồi rồi mới nói ra tiếng:

- Bạch Phát hoả thần có “Ngân hoả” bao hàm âm nhu trong căn bản nhưng lại Dương Cương khi xuất phát thì chưởng lực của ta muốn khắc chế phải dùng Dương Cương chân khí, lúc đánh ra mới biến đi thành âm nhu, ảo diệu không biết sao nói cho hết được vì vậy ta mới đặt tên nó là “Diệu chân suy hoả chưởng” người nghe có kêu không?

Đồng Tử chân vừa nói vừa vênh mặt lên chẳng khác gì con nít khoe đồ chơi khiến cho Tiểu Phi Thố phải cười thầm, chàng tự nghĩ “Thảo nào đã là chân nhân lại kèm theo hai chữ Đồng Tử, lão này nói đến võ học thì mê mẩn liền, ta cũng nhín chút thì giờ thử xem “Diệu chân suy hoả chưởng” có hơn được “Thông Huyền Như Lai Thần Công” không? Chàng bèn gật đầu trả lời:

- Tên nghe hay lắm, tại hạ muốn sáng mắt thử xem ngoài cái tên nó còn ảo diệu như thế nào nữa, tiền bối nương tay một chút nhé!

Đồng Tử chân nhân khoái chí nhảy tưng lên vừa cười vừa nói:

- Hay lắm! Hay lắm tiểu tử đừng lo sợ, ta không bao giờ đa thương người đâu. Bắt đầu là chiêu “Đăng thủ chúc quang” người sửa soạn đón đỡ cẩn thận vào.

Đồng Tử chân nhân bước chéo chân đi một tí lấy tấn Tý Ngọ rồi hữu chưởng từ từ đẩy ra, Tiểu Phi Thố thấy chưởng lực không có gì đặc biệt nên chỉ dùng ba thành “Thông Huyền Như Lai Thần Công” đón đỡ. Ngờ đâu chưởng lực của chiêu “Đăng thủ chúc quang” xuất phát nửa chừng liền biến đổi từ Dương Cương chuyển thành Âm Nhu nó toả ra hàng ngàn luồng chưởng lực khác nhau, và toả rộng giống như tên gọi “Chúc quang” nhằm vào hàng chục bộ vị của Tiểu Phi Thố mà công kích. Chàng giật mình kinh hãi vội vàng tản rộng chân khí ra để chống đỡ, “Bùng” âm thanh không vang to lắm vậy mà Tiểu Phi Thố phải lùi lại một bước, thân hình bị chấn động rất mạnh. Tiểu Phi Thố lên tiếng khen ngợi:

- Chưởng pháp ảo diệu thật!

Đồng Tử chân nhân mừng rỡ vô cùng, đâu có ngờ rằng Tiểu Phi Thố chỉ mới dùng ba thành công lực. Ông ta hơn hớn nói:

- Chiêu thứ hai tên là “Thảo sắc thanh thanh” còn bao la hơn nữa, tiểu tử cố gắng chống đỡ đấy nhé.

Cứ như thế, mỗi chiêu mỗi thức Đồng Tử chân nhân đều nói tên báo trước, có khi còn dừng lại giảng giải nó biến đổi ra sao ảo diệu ở chỗ nào chẳng khác gì truyền thụ cho Tiểu Phi Thố vậy. Quả nhiên chưởng pháp “Diệu chân suy hoả chưởng” cũng có mấy chỗ kỳ diệu thật, nếu đem chống chọi với “Ngân hoả thần chưởng” của Bạch Phát Hoả Thần thì khác chế rõ ràng. Hiện tại Tiểu Phi Thố không dám coi thường nữa, chàng phải vận dụng đến sáu thành công lực mới bình quân cục diện, điều này không thể qua mắt Đồng Tử chân nhân được. Thoạt đầu chiêu “Đăng thủ chúc quang” thì không kể, từ những chiêu sau Đồng Tử chân nhân tăng cường chân khí thêm lên mãi mà hình như đối phương giống như biển cả, bao nhiêu đều thu hút vào rồi hoá giải mất tăm mất tích, tha hồ cho ông ta biến đổi khéo léo ảo diệu tới đâu chân lực đối phương cũng biến đổi tới đó. Được ba mươi lăm chiêu Đồng Tử chân nhân đã nhận chân ra sự thật là Tiểu Phi Thố đã nhân nhượng mình cho nên tự ái nổi lên, ông ta quát:

- Đây là chiêu cuối cùng “Suy hoả lạc phách” ta dùng toàn bộ công lực đấy, người chớ coi thường.

Đồng Tử chân nhân vừa ra chiêu Tiểu Phi Thố đã giật mình bởi vì quả nhiên đây là chiêu thức tổng hợp ba mươi lăm chiêu vừa qua, vừa mạnh vừa ảo diệu, không những biến đổi Dương thành Âm mà còn lẫn lộn Âm Dương xoáy vòng, uy lực tăng cường lên rất nhiều

lần. Ở dĩ Đồng tử chân nhân nát óc chế biến ra chiêu này đảo xoáy phức tạp là vì chủ ý dùng lực xoáy đó đánh bật “Ngân hỏa thần chưởng” ra tứ hướng, đồng thời phủ vào một lớp chân khí âm hàn để khắc chế nữa. Tiểu Phi Thố quát lớn một tiếng, vận đến tám thành “Thông Huyền Như Lai Thần Công” ra. Chàng hoàn toàn không biết về một loại chưởng pháp nào nên chân khí đây rầy mà vẫn kém hiệu quả mất mấy phần. “Bùng” âm thanh trầm ồm như những lần trước nhưng to như tiếng sấm dậy, áp lực không khí dạt ra hai bên đẩy bắn các viên đá nhỏ đi như mưa rào vậy. Tiểu Phi Thố tê dại cả cánh tay vì chưởng lực phản chấn nhưng tình trạng Đồng Tử chân nhân còn thê thảm hơn, ông ta phải lảo đảo bước lùi cho đến khi dựa lưng vào vách đá mới dừng lại thở hổn hển, diện mạo xanh lè như tàu lá, chắc là đã bị nội thương ít nhiều rồi Tiểu Phi Thố gắng gượng cười nói:

- “Diệu Chân suy hỏa chưởng” lọt hại thật, tại hạ có thắng thế một chút chẳng qua là vì đã tận dụng toàn bộ chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Chưởng” đấy thôi.

Đồng Tử chân nhân vẫn thở dốc, gương mặt to vẻ chán nản và đau khổ vô cùng mãi sau ông ta mới lên tiếng thở hắt ra và nói:

- Ta thật không ngờ “Thanh Hoa Bí Lục” lại thâm ảo đến như vậy, từ đây trở đi ta mai danh ẩn tích không còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa rồi. Tiểu Phi Thố cũng bất giác thở dài theo, không ngờ chỉ thất bại một chút mà Đồng Tử chân nhân lại tự ái sĩ diện đến như vậy, chàng tìm lời an ủi ông ta:

- “Thanh Hoa Bí Lục” là do mấy chục cao nhân tiền bối ba nước tổng hợp mà thành, hiện tại chỉ thắng “Diệu chân suy hỏa chưởng” của tiền bối có nửa thức, đáng lẽ ra tiền bối phải tự hào mới phải chứ.

Thật ra Tiểu Phi Thố đã lừa dối Đồng Tử chân nhân, “Thông Huyền Như Lai Thần Công” của chàng tuy đã đạt đến tầng thứ năm nhưng chưa phổ vào chưởng pháp ảo diệu nào thì giảm uy lực đi nhiều, vả lại chàng chỉ mới dùng đến tám thành công lực mà thôi.

Đồng Tử chân nhân ngẫm nghĩ một hồi, có lẽ đã bớt chán nản ông ta tần ngần rút sợi Kim Thằng (dây vàng) làm bằng loại tơ nhện ngàn năm ra mân mê rồi nói:

- Chuyện này người khoan hãy kể cho người khác nghe, trong vòng một tháng chúng ta sẽ tái đấu mới phân hơn thua rõ ràng hơn.

Tiểu Phi Thố cả mừng, chàng chỉ sợ Đồng Tử chân nhân nản chí quá đâm ra hành động bất bình thường thì cực kỳ phiền toái.

Chàng vội đưa hai tay vòng lại chào ông ta:

-Tại hạ tạm thời trú ngụ ở Trường An, tiền bối có rảnh thì xin đến đó chỉ giáo.

Đồng Tử chân nhân gật đầu đồng thời tung sợi dây vàng ra cuốn lấy mỗm đá để đu người lên, chân vừa bám được là lập tức thu dây lại tiếp tục quăng lên cao. Cứ như thế chỉ cần mười cái nhảy Đồng Tử chân nhân đã vượt vách núi đi mất liền. Tiểu Phi Thố lúc đó mới thở phào ra khoan khoái, chàng quay người rồi dùng nội lực gọi to:

Phương cô nương, Phương cô nương tại hạ xin được hầu chuyện một chút.

Mặc cho Tiểu Phi Thố gọi luôn ba, bốn lần hoàn toàn chẳng có hồi âm gì cả. Chàng hết sức bần khoản nhưng các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ chắc là đang nóng ruột không thể không trở về được, do đó Tiểu Phi Thố vừa đi vừa vừa réo gọi ầm ĩ. Đột nhiên có một bóng áo xanh lất phất từ bụi cây nhảy bổ vào Tiểu Phi Thố đồng thời kinh lực cũng đè ép má trái của chàng liền. Tiểu Phi Thố cả kinh nghiêng đầu tránh né miệng quát lớn:

- Sao lại chưa gì đã đánh người ta vô lý thế?

Quát xong Tiểu Phi Thố mới bất giác sững người ra như trời trồng bởi vì nhân vật đánh trộm ấy chẳng ai khác hơn Phương Tiểu Nga. Nàng đang lúc tức giận lại thẹn vì đánh hụt nên mặt loa đỏ bừng bừng, run run giọng trách móc Tiểu Phi Thố:

- Chưa gì là thế nào? Người lỗ mãng vừa đi vừa gọi rầm tên tuổi của ta ra còn chối cãi chưa có lỗi sao?

Phương Tiểu Nga trải qua hơn tháng trời bị Bạch Phát hoả thần giam giữ, dồn nén bức tức trong lòng quá nhiều cộng thêm cá tính ngang ngược quen nếp rồi nên đã chẳng cảm ơn Tiểu Phi Thố giải thoát cho mình mà lại còn muốn gây gổ cho đỡ tức nữa. Tiểu Phi Thố ngăn người ra gật đầu đại cho nàng vui lòng, bất ngờ Phương Tiểu Nga còn giận dữ hơn nữa, nàng quát to:

- Đã nhận lỗi sao còn né tránh.

Tiểu Phi Thố cười khỏ chàng méo miệng chìa má ra rồi nói:

- Phải rồi, tại hạ xin nhận một tát đền bù vậy.

Phương Tiểu Nga bặm môi đưa tay lên tát Tiểu Phi Thố, đạo lực xuất phát rất mạnh nhưng khi chỉ còn cách má chàng mấy phân thì đột nhiên nghĩ ngợi gì đó nên dừng tay lại, bàn tay ngọc còn dư đà phớt nhẹ trên má Tiểu Phi Thố một cái khiến chàng như muốn bay bổng lên mây. Tiểu Phi Thố cực kỳ khoan khoái mà không dám lên tiếng cười, cố gắng trầm giọng bình thường nói:

- Đa tạ cô nương đã nhẹ tay.

Phương Tiểu Nga giở khóc giở cười, dậm chân bình bịch mấy cái rồi bưng mặt chạy đi, vừa chạy vừa kêu la:

- Người hà hiếp ta hoài.

Tiểu Phi Thố cười thầm “Cô nương này thật kỳ lạ, đúng một tí là lại nói người ta hà hiếp mình hoài”, chàng liếc mắt thấy Phương Tiểu Nga chỉ chạy mấy bước rồi chui vào bụi cây lúc này thì rất an tâm. Chàng hướng về phía đó lớn tiếng nói:

- Tai hạ trở về nơi hạ trại của Chiêu Dương mỹ nữ, nếu cô nương vui lòng cùng đi chung về Trường An luôn một thể.

Phương Tiểu Nga là nữ nhân mà nữ nhân nghe nói tới nữ nhân khác thì hay tò mò, nàng nhảy vọt ra hỏi luôn,

- Tiểu tử gọi mấy chục tiểu cô nương đó là Chiêu Dương mỹ nữ phải không? Cái tên nghe đẹp đấy nhưng họ là thuộc hạ của ai?

Tiểu Phi Thố chẳng biết trả lời ra sao cho ổn thoả chàng lấp lửng:

- Trước kia họ là thuộc hạ Âm Sơn Động Chúa, còn bây giờ chưa có chủ nhân mới nào cả.

Phương Tiểu Nga “hừ” một tiếng nói luôn:

- Như vậy để ta thuyết phục họ về Thiên Ngọc Trang phục vụ gia gia ta là tốt nhất. Nói xong Phương Tiểu Nga xoay mình hăm hở bước đi liền, Tiểu Phi Thố đành cười gượng đi theo sau. Cả hai vừa đi vừa trò chuyện, Phương Tiểu Nga đã hết giận, mau mắn kể lại chuyện mình bị Bạch Phát Hoả Thần bắt ra sao. Thì ra trên đường đi đến Trường thành nàng và Phùng quần gia bắt gặp một toán lục lâm cường đạo đang hung hiếp cướp bóc dân lành nên ra tay can thiệp, ngờ đâu bọn này võ công cũng không phải tầm thường chống cự rất dữ dội. Vì vậy phương Tiểu Nga lạc mất phương hướng vừa đi vừa gọi Phùng Triệu Phi, việc này vô tình tiết lộ hết thân phận của mình khiến Bạch Phát Hoả Thần đi ngang động tâm, hấn bất thành lĩnh ra tay nên bắt sống Phương Tiểu Nga rất dễ dàng, còn Phùng quần gia hạ lạc nơi đâu không rõ.

Trải qua hơn một tháng Bạch Phát Hoả Thần cứ giam giữ Phương Tiểu Nga trên cỗ xe, di chuyển nơi trốn hoài nên Phương Ngọc Diễm không sao tìm ra được manh mối đau này suýt nữa đã bị Phương Ngọc Diễm đả bại nhờ có Kim Khuyết Đế Quân xuất hiện cứu thoát, hấn ta mới sợ hãi tìm cách giam giữ Phương Tiểu Nga cách nào chắc chắn hơn. Bạch Phát Hoả Thần có một nghĩa đệ chiếm cứ miếu Ngũ Hành ở Thụ Hoàng làm nơi xuất phát đi cướp bóc đạo tặc, hấn bèn đem Phương Tiểu Nga đến đó định nhờ cất giấu hộ, ngờ đâu cỗ xe đi ngang qua nơi hạ trại của các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ thì Phương Tiểu Nga nhanh trí thò đầu ra kêu gọi. Tuy Bạch Phát Hoả Thần đã nhanh tay điểm huyệt cam của nàng liền nhưng cũng đủ để cho các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ động tâm can thiệp.

Dúng ra Bạch Phát Hoả Thần tìm cách khéo léo chối quanh thì chắc không đến nỗi nào, ở đây hẳn ta thị cường chưa gì ra tay đánh bị thương luôn hai cô nương. Vì thế mới xung đột kéo dài cho tới khi Tiểu Phi Thố về tới. Cả hai vừa nói chuyện xong thì từ trong bụi cây bên đường đã có hai cô nương Chiêu Dương mỹ nữ xô ra kêu gọi, cử chỉ vừa mừng rỡ vừa thân mật:

- Âu trường đại ca, đại ca ca đi lâu quá làm bọn tiểu muội muội sốt ruột hết sức.

Tiểu Phi Thố chưa kịp phân trần thì Phương Tiểu Nga đột nhiên nhăn mặt làm điệu bộ hài hước để chế giễu rồi nói:

- Người đào hoa thật! Một mình được biết bao nhiêu giai nhân mong ngóng, lo lắng, khác chi tiểu hoàng đế còn gì?

Hai cô nương Chiêu Dương mỹ nữ thấy Phương Tiểu Nga ăn nói chẳng lịch sự với Tiểu Phi Thố nên rất tức giận chu mỏ ra trách móc:

- Cô nương này bất lịch sự thật, đã chẳng cảm ơn người cứu mạng cho mình mà lại còn người người ta ta ra vẻ bề trên thì còn ra thể thống gì nữa.

Thật sự Phương Tiểu Nga có hơi ghen tức nên mới nói mát như vậy, nàng đâu có chịu lép vế cũng trợn mắt quát hỏi:

- Ta cứ kêu tiểu tử này là người đẩy, thể thống hay không thể thống thì đã sao nào?

Tiểu Phi Thố vội vàng can gián, giới thiệu Phương Tiểu Nga cho các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ biết, hai cô nương này lườm một cái rồi cười khẩy nói luôn:

- ái nữ Phương minh chủ kim chi ngọc điệp thảo nào khí phách oai phong vô cùng, sao lúc nãy trên xe không quát mắng lão dân tộc râu trắng kia đi.

Cũng nhờ mấy cô nương này mà Phương Tiểu Nga mới có cơ hội thoát khỏi bàn tay của Bạch Phát Hoả Thần, do đó nàng rất tức giận mà ghen hòng không thể đối đáp được quay qua trách móc Tiểu Phi Thố:

- Thủ hạ của tiểu tử hung dữ quá, ta không thêm nhờ vả người nữa đâu, một mình đi Trường An cho khỏi mang nhục vào thân.

Tiểu Phi Thố phải hết lời vừa can gián vừa năn nỉ, Phương Tiểu Nga mới hậm hực cùng chàng đi về nơi hạ trại nghỉ ngơi. Chiều hôm đó các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ làm thêm mấy món ăn, coi như để mừng Tiểu Phi Thố trở về bình yên, không khi vui vẻ, lao xao các bóng giai nhân chạy đi chạy lại càng khiến Phương Tiểu Nga tức tối thêm. Nàng chẳng thèm ăn lấy một miếng cứ ngồi cúi gầm mặt xuống mặc cho Tiểu Phi Thố năn nỉ sao cũng không được. Thái độ này khiến cho các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ ghét mặt, mấy cô nương tính tình nóng nảy đã toan tìm cách khích bác gây gổ chơi nhưng nhờ có Chiêu

Dương đại tỷ khéo léo can gián nên mới không xảy ra cố sự. Tiểu Phi Thố ngồi bên cạnh ngọn lửa thỏ dài thầm nghĩ: “Người ta càng có nhiều gái đẹp càng thích thú, riêng ta chưa dính líu sâu đậm với cô nương nào ngoài Viên Viên đáng lẽ không nên mang thêm phiền phức vào mình nữa, cầu trời Phật giúp đỡ mình mau mau thu xếp mấy cô nương này cho ổn thoả là tốt nhất”.

[Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com)